

по-навжтре навлизаме, толкова по-голѣми хубости ни разкрива балкантъ. Всѣка фиданка спира вниманието, всѣка надвесена скала, всѣки бистъръ виръ ти говори на свой собственъ езикъ и те кара да се чувствувашъ гордъ, че си се родилъ синъ на тая красна земя. Кара те да ликувашъ при мисълта, че всичко това е наше, родно, само наше и че можешъ да му се радвашъ когато и колкото искашъ.

Пжтя, който минаваме, е красивъ и разнообразенъ. Той извива срѣдъ единъ залесенъ балканъ, край буйно шумящата Голѣма рѣка, съ нейнитѣ многобройни кристални вирове, които се срѣщатъ на всѣки завой. Отъ дветѣ страни на пжтя се издигатъ грамадни и страхотни стени, които тѣ каратъ неволно да потръпвашъ при мисълта, какво би станало, ако тѣ решеха да полетятъ надолу. . . Ето една грамадна, дълга 50-60 метра скала, търкулната въ рѣката, може би отпреди вѣкозе. Гледашъ я съ очудване и мислишъ: вѣроятно Крали Марко я е прекатурилъ нѣкога въ борба съ нѣкой грамаденъ звѣръ.

По пжтя се разминаваме съ дървари и селяни. Единъ ни заговорва:

— Хубаво е насамъ, а... Отъ кжде сте?

— Отъ далеко, байо, отъ столицата. Славенъ е вашия балканъ...

Заморения селянинъ присяда на камънитѣ, отърква потното си чело, па казва:

— Рай е балкана, подмладява... Ходишъ самъ, но не ти тежи тая самотия. Отгоре синьо небе, долу бистра вода, а предъ тебе алена кжпина. Харно е наредилъ Богъ свѣта, но камъ хора да не го разреджатъ...